

Sygnatura akt I C 1041/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Konin, dnia 17 marca 2016 roku

Sąd Okręgowy w Koninie Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Krzyżak

Protokolant: sekr. sąd. Justyna Tomasik

po rozpoznaniu w dniu 17 marca 2016 roku w Koninie

sprawy z powództwa **M. Z.**

przeciwko **(...) S.A. w W.**

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powódki M. Z. kwotę 34.000 zł (trzydzieści cztery tysiące złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 26 sierpnia 2015 roku do dnia zapłaty.
2. Oddala powództwo w pozostałym zakresie.
3. Zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1.213,62 zł (jeden tysiąc dwieście trzynaście złotych sześćdziesiąt dwa grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSO Małgorzata Krzyżak

sygn. akt I C 1041/15

UZASADNIENIE

Powódka M. Z. wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. w W. kwoty 80.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami do dnia 26 sierpnia 2015 roku do dnia zapłaty, a także zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwu wskazała, że w dniu 6 lipca 2001 roku doszło do wypadku w wyniku którego zginął jej ojciec E. M. (1). Sprawcą wypadku był K. W., który został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w K.z dnia 24 stycznia 2002 roku, sygnatura akt II K (...) za popełnienie przestępstwa z art. 177 § 2 kk. Posiadacz pojazdu, którym kierował sprawca zdarzenia w dacie wypadku korzystał z ochrony ubezpieczeniowej w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych na podstawie umowy ubezpieczeniowej zawartej ze stroną pozwaną. Powódka pismem z dnia 31 lipca 2015 roku zgłosiła pozwanemu roszczenie w kwocie 120.000 zł tytułem zadośćuczynienia, a pozwany decyzją z dnia 25 sierpnia 2015 roku przyznał powódce kwotę 16.000 zł. Jako podstawę powództwa powódka wskazała art. 448 k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c. Informacja o śmierci ojca była dla niej niewyobrażalnym szokiem, czuła ogromny ból. Nadal tęskni za ojcem , brakuje jej jego wsparcia i dobrych rad (karta 2-5 akt).

Pozwany (...) S.A. w W. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwany zaproponował zawarcie ugody na kwotę 24.000 zł bez odsetek oraz zwrot kosztów zastępstwa procesowego i 1/2 opłaty sądowej. W przypadku braku zgody na zawarcie

ugody podniósł, że została wypłacona powódce kwota 16.000 zł. Żądana przez nią kwota 80.000 zł jest nadmiernie wygórowana, biorąc pod uwagę długi okres od daty wypadku oraz fakt, że nie została ona pozbawiona wsparcia i opieki. Suma przyznana poszkodowanemu powinna być odpowiednia, rozmiar zadośćuczynienia powinien być odnoszony do stopy życiowej społeczeństwa. Zakwestionował też datę żądania odsetek ustawowych podnosząc, iż powinny one być zasądzone od daty orzekania. Powódka nie wyraziła zgody na zaproponowaną ugodę.

Sąd ustalił, co następuje:

Niesporne jest to, że K. W. kierując ciągnikiem siodłowym marki I. nr rej. (...), spowodował w dniu 06.07.2001 roku wypadek drogowy w wyniku którego śmierć poniósł E. M. (1), ojciec powódki (Wyrok Sądu Rejonowego w K.z dnia 24 stycznia 2002 roku, sygn. akt II K (...)).

Pojazd, którym kierował sprawca zdarzenia podlegał ochronie ubezpieczeniowej z uwagi wykupione w pozwanym zakładzie ubezpieczeń ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody związane z ruchem tych pojazdów (niesporne).

E. M. (1) (ur. (...)) w momencie śmierci miał ukończone 49 lat, mieszkał z żoną K. i dwiema córkami E. lat 20 i powódką lat 16, która uczyła się w szkole Budowlanej w K. w zawodzie kucharz. Żona zmarłego K. M. nie pracowała. Całą rodzinę utrzymywał E. M., który pracował w Przedsiębiorstwie (...) sp. z o.o. w K. jako monter remontów kotłów. Rodzina M. funkcjonowała prawidłowo, istniała między nimi pozytywna więź rodzinna. Powódka o śmierci ojca dowiedziała się od mamy i siostry. Było to dla niej bardzo traumatyczne przeżycie, nie mogła uwierzyć w to co się stało. Relacje M. z ojcem były bardzo dobre, lubiła przebywać z ojcem, rozmawiać z nim, wspólnie oglądać filmy, jeździć na rowerze, pływać.

Powódka nie mogła pogodzić się ze śmiercią ojca. Przez pewien czas brała tabletki uspokajające, wspierała ją matka i siostra, które również zażywały tabletki uspokajające. Po śmierci ojca nie korzystała z pomocy psychologa czy też psychiatry. Matka powódki podjęła pracę w firmie w której wcześniej pracował jej mąż, gdzie nadal pracuje. M. Z. ukończyła szkołę, wyszła za mąż w 2006 roku, urodziła 2 dzieci, jedno ma lat 11, a drugie 8 lat. Nadal mieszka ze swoją rodziną razem z matką. Obecnie nie pracuje.

Powódka wystąpiła do pozwanego z wnioskiem o zapłatę zadośćuczynienia w wysokości 120.000 zł. Decyzją z dnia 25 sierpnia 2015 roku pozwany przyznał powódce kwotę 16.000 zł tytułem zadośćuczynienia.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zeznania świadków K. M. (k. 36 v), E. P. (k. 36v - 37), zeznań powódki (k. 37), akt szkody, akt II K (...) Sądu Rejonowego w K.–wyroku z dnia 24 stycznia 2002 roku. Powyższy stan faktyczny nie był sporny między stronami.

Wartość dowodowa dokumentów zgromadzona w sprawie nie budziła wątpliwości Sądu i nie była też kwestionowana przez strony.

Sąd zważył, co następuje:

Odpowiedzialność pozwanego, jako ubezpieczyciela sprawcy szkody, w okolicznościach niniejszej sprawy nie może budzić wątpliwości skoro sprawca wypadku, w rezultacie którego zmarł ojciec powódki, został skazany prawomocnym wyrokiem za popełnienie przestępstwa z art. 177 § 2 k.k., a w momencie zdarzenia korzystał z ochrony ubezpieczeniowej u pozwanego od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Zgodnie z art. 822 § 1 k.c. w brzmieniu obowiązującym w dniu wypadku, przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia. Zgodnie z kolei z obowiązującym w dniu wypadku § 10 ust. 1 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 24 marca 2000 roku w sprawie ogólnych warunków obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów (Dz. U. z 2000 roku, Nr 26, poz. 310 z późn. zm.) z ubezpieczenia OC przysługuje odszkodowanie,

jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem są zobowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

Podstawę prawną roszczenia o zadośćuczynienie w niniejszej sprawie jest art. 24 k.c. w zw. z art. 448 k.c.

Rozstrzygając kwestię odpowiedzialności pozwanego w kontekście roszczenia o zadośćuczynienie za krzywdę doznaną przez osoby bliskie zmarłego, Sąd podzielił ugruntowane już stanowisko Sądu Najwyższego, że spowodowanie śmierci osoby bliskiej może stanowić naruszenie dobra osobistego członków rodziny zmarłego w postaci szczególnej więzi rodzinnej i uzasadniać przyznanie im zadośćuczynienia na podstawie art. 448 k.c., jeżeli śmierć nastąpiła na skutek deliktu przed dniem 3 sierpnia 2008 roku.

Pozwany nie negował swej odpowiedzialności co do zasady jedynie co do wysokości.

W niniejszej sprawie nie ma wątpliwości, że spowodowanie śmierci E. M. (1) naruszyło dobra osobiste powódki. Rodzina jako związek najbliższych osób, które łączy szczególna więź wynikająca z pokrewieństwa, podlega ochronie prawnej. Dotyczy to ochrony prawa do życia rodzinnego obejmującego istnienie różnego rodzaju więzi rodzinnych. Więzy ta odgrywa doniosłą rolę, zapewniając członkom rodziny poczucie stabilności, bezpieczeństwa, wzajemne wsparcie, pomoc. Zerwanie tej więzi stanowi zatem naruszenie dóbr osobistych członków tej rodziny.

Zgodnie z art. 448 k.c., w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia. Przepisy prawa nie ustanawiają żadnych kryteriów, na podstawie których winno być ustalane zadośćuczynienie. Wypracowała je natomiast judykatura, a zwłaszcza orzecznictwo Sądu Najwyższego. Wskazuje ono, że zadośćuczynienie ma kompensacyjny charakter, w związku z czym musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość. Określenie wysokości zadośćuczynienia powinno być dokonane z uwzględnieniem wszystkich okoliczności mających wpływ na rozmiar doznanej krzywdy, m.in. wieku poszkodowanego, czasu trwania cierpienia, trwałości i skutków, od rodzaju i stopnia winy sprawcy szkody i odczucia jej przez poszkodowanego (tak m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 listopada 1999 roku, sygn. I CKN 1145/99, niepubl.; orz. Sądu Najwyższego z 12 kwietnia 1972 roku, sygn. II CR 57/72, OSNCP 1972/10/183; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 sierpnia 1969 roku, sygn. I PR 224/69, OSNCP 1970/6/111).

Śmierć ojca spowodowała u powódki szkodę na osobie (krzywdę), przeżywaną nie tylko w chwili powzięcia wiadomości o jego śmierci. Powódka był z ojcem emocjonalnie związana, łączyła ich niekonfliktowa, pozytywna więź emocjonalna oparta na relacji wychowawczej ojciec- córka. W chwili śmierci ojca powódka miała 16, była osobą niesamodzielną, wymagającą opieki. Podkreślić należy, że więź między rodzicami a dziećmi jest jedną z silniejszych więzi międzyludzkich. Zerwanie tej więzi przez śmierć rodzica stanowi trudne do wyobrażenia poczucie pokrzywdzenia i nasilenie cierpienia. Wypadek odebrał powódce możliwość wychowywania się w pełnej rodzinie, wsparcia, pomocy obojga rodziców. Należy też zauważyć, że reakcja taka jest tym bardziej dotkliwa, iż ojciec w chwili śmierci miał 48 lat, jego śmierć nastąpiła nieoczekiwanie, a powódka była jeszcze dzieckiem. Z drugiej strony nie bagatelizując cierpienia powódki należy stwierdzić, że więzi emocjonalne, uczuciowe łączące powódkę z ojcem były typowymi więzami łączącymi dziecko z ojcem. Od śmierci ojca upłynęło już 15 lat i poczucie żalu uległo osłabieniu, wyciszeniu. Po śmierci ojca mogła liczyć na wsparcie pozostałych członków rodziny matki i starszej siostry. Nie korzystała ona z pomocy psychologa czy psychiatry, przez pewien okres zażywała środki uspakajające. Powódka ukończyła szkołę, wyszła za mąż ma dwoje dzieci w wieku 11 i 8 lat, nadal wraz z rodziną mieszka z matką. Powódka nie wykazała, aby przebieg żałoby u niej odbiegał od typowego.

Biorąc pod uwagę powyższe Sąd uznał, że odpowiednim zadośćuczynieniem, adekwatnym do ustalonej krzywdy jest kwota 50.000 zł, a uwzględniając fakt, że pozwany dotychczas wypłacił powódce kwotę 16.000 zł, na jej rzecz zasądzone dalszą kwotę 34.000 zł. W ocenie Sądu kwota ta stanowi odpowiednią rekompensatę i jej wysokość

stanowi ekonomicznie odczuwalną wartość, uwzględnia też poziom świadczeń przyznawanych przez sąd w podobnych przypadkach, w tym jej siostrze.

Wobec powyższego, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 34.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 26.08.2015 roku do dnia zapłaty (punkt 1 wyroku).

Zasądzając odsetki Sąd miał na uwadze na treści art. 481 § 1 i 2 k.c., a także art. 817 § 1 i 2 k.c. i art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152) zgodnie z którym zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie lub w terminie 14 dni licząc od dnia, gdy przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie okoliczności było możliwe. Powódka pismem z dnia 31 lipca 2015 roku wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 120.000 zł tytułem zadośćuczynienia. Powódka wniosła o zasądzenie odsetek o dnia następnego od daty wydania decyzji uznającej jej roszczenie do kwoty 16.000 zł. Żądanie odsetek od dnia od następnego od dnia wydania decyzji było więc uzasadnione.

W pozostałym zakresie Sąd powództwo oddalił, uznając je za zbyt wygórowane, w szczególności mając na uwadze znaczny wpływ czasu od śmierci ojca oraz to jak funkcjonuje powódka w życiu rodzinnym i społecznym. Uwzględnienie żądania zasądzenia kwoty 80.000 zł stanowiłoby w istocie nieuzasadnione wzbogacenie powódki, a nie taki cel ma spełniać zadośćuczynione (punkt 2 wyroku).

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c., w zw. z art. § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 490).

Żądanie powódki zostało uwzględnione w 34%, wobec czego zasądzona od powódki na rzecz pozwanego kwotę 1.213,62 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pozwany winien zwrócić powódce 1.720 zł tytułem opłaty sądowej, a powódka pozwanemu koszty zastępstwa procesowego 506,38 zł) – pkt 3 wyroku.

SSO Małgorzata Krzyżak